

EDUCAR NO ÉS GENS SENZILL

► Pep Llenas i Sunyer

Professor dels Estudis de Grau en Educació Infantil de la FUB

Què estem fent?

M'agradaria compartir amb vosaltres una imatge que em vaig trobar passejant per un dels carrers de la nostra ciutat. Era un dissabte al matí i van passar per davant meu una mare amb els seus dos fills. El petit, que devia tenir uns dos anys, estava fent una rebequeria considerable i, entre plors i crits, l'únic que s'entenia era «a a anglès noooo». Mai no m'havia sentit tan solidari amb una marranada. Era dissabte, el dia que la mare o el pare potser no treballen i ell havia d'anar... Segur que el que volia era ben senzill d'esbrinar, estar a casa, donar el volt o potser jugar a la plaça amb la seva mare i el seu germà.

Aquesta imatge la podem trobar, potser sense la rebequeria, quotidianament en els nostres

carrers. Infants que des de ben petits tenen les agendes plenes. No n'hi ha prou amb les hores de l'escola bressol o del parvulari. Cada dia i fins i tot el dissabte tenen altres activitats que, amb tota la bona intenció del món, els oferim perquè tenim por que facin tard, que quedin al marge, que ja no hi siguin a temps.

La realitat és que cada vegada ens trobem amb més infants que ja saben dir quatre coses en anglès, coneixen Mozart, saben fer sumes i restes com l'administratiu més eficient i són incapaços de vestir-se, cordar-se les sabates, menjar sols o solucionar els petits conflictes quotidians amb els quals es van trobant.

Alguna cosa ens falla, crec que ens cal anar més a poc a poc, cada cosa al seu temps. Amb aquesta pressa que tenim els adults els estem prenent l'oportunitat de fer els veritables aprenentatges que han de fer en aquestes edats. És en aquestes primers anys de vida que l'infant ha d'aprendre qui és, com és, quines són les seves possibilitats, a valdre's per si sol, a veure que fer-se gran val la pena i així crear una imatge positiva d'ell mateix. També ha d'aprendre a conviure amb els altres infants i adults, veient que hi ha unes normes, uns límits, que no tot és possible, que hi ha frustracions i plaers, que hi ha coses que costen...

Per trobar una solució potser només caldria mirar què feiem nosaltres quan érem petits. Llegir o escoltar un conte a la faldeta del pare o la mare; jugar al parxís, a l'oca o a les cartes amb la gent de casa; jugar amb els germans, cosins o amics, i per què no, també barallar-nos i fer les paus; a vegades avorrir-nos i així fer anar l'enginy i la imaginació i inventar-nos mil i un jocs...

Potser només ens cal utilitzar el sentit comú i veure que el veritablement important per créixer és estar amb la gent que t'estima.